

¡A la Barra!

No ho volíam, pro nostres sentiments d'amor al proletari que á ca'n *Frà Joan Bou* l'explotan, no sols enganyantlo y estafantlo, com quedá demostrat ab las funcions de Cuaresma y d'aquell desfalc que un periódich local deya y unas fullas firmadas per *Un soci* retreya y qu'encar ningú rectifica, ni fa rectifica; no sols aixó si no que aquella hermosa casa l'han convertida en verdader cau de prostitució, de vici y embrutiment.

Si, ja han montat las escolas, ¡ah! las escolas del vici, es denigrant, asquerós que una societat filantrópica, una germandat serveixi per explotar als germans associats fins ab *jochs prohibits* com son lo *catxo* y el *quinto*.

No, nosaltres no tenim odi á la Societat, que massa'ns costa, puig en ella hi tenim nostres interessos, nostres energías y fins sanch englavada en sos murs, pró si odi gran, molt gran, á'n aquets lladres, lladres una y mil voltas y cridantlos ab veu alta *¡ladres!* del honor de nostra ben volguda societat.

¡Obrers, proletaris! ¿no veyeu com miserablement os enganyan, os embruteixen y os esplotan?

¡Miserables! Convertir la Biblioteca en un Saló de joch, en una sala de Quinto, perquè los germans associats en lloch de trobar esbarjo y solas, en lloch d'expansionarse é instruirse, s'embrutixin ab lo fanch del vici.

¡Lladres! ¿quins son vostres propósitos? ¿per quins fins trevalleu?

¿Es aquesta l'administració que volíau, que deya, fer fondos, omplir la caixa, —que no l'ompliu— explotant á á tot drap y ab las mes denigrants formas.

¡Mil voltas miserables!

A vosaltres Senyors de la Junta, los que ab vostre benaplácit, s'ha introduhit la prostitució en la casa, vosaltres que exploteu á mansalva, ab tots los nostres pulmons os cridem:

Lladres, ¿qué habeu fet de l'honra y del honor de rostra germandat, de nostra casa y de nostre ideal?

Aneu, prostituivos vosaltres mateixos, rebajeuvos en los femers, en los excrements de l'escoria social; pro deieu en pau á la benéfica associació y 'ls fins á que fou creada.

Per infames ¡A la barra!

GRUPO REBELDE.

Confessió de déspota

De «Naturas»

L'Academia de Lyón proposá pera 'l curs del any 1790 el tema següent: «Determinar las veritats y 'ls sentiments que més importa inculcar als homes pera sa felicitat.»

Del discurs d'un dels candidats extrech los següents passatjes:

«L'home ha nascut per esser felís. La naturalesa, mare ilustrada, el dota de tots los òrgans necessaris al objecte de que fou creat. La felicitat, donchs, no es mes que'l plaer de la vida mes conforme á sa organisació.»—«Nostre organisació animal té necessitats indispensables: menjar, dormir, eugendrar.... Un aliment, una cabya, vestits, una dona, son, per lo tant d'estricta necessitat per esser felissos. Nostra organisació intelectual te apetits no menos imperiosos y aytal satisfacció es molt preciosa. En son complert desenvollop consisteix verdaderament la felicitat.»

—«L'home, al naixer, es porta ab ell drets sobre la part de fruits necessari á sa existencia.»—«Dona una mirada á son contorn y veu la terra, repartida entre pocas mans, que serveix d'aliment al luxo y á la superfluitat; llavors se pregunta quins son los títuls de sos posseïdors; ¿perqué lo es tot del ociós y res del que trevallat?»—«Corra á casa del ministre depositari de sa confiança, li exposa sos duptes.... Home, li respón el sacerdot, no reflexionis jamay sobre l'existencia de la societat.... Deu tot ho dirigeix.... Abandonat en mans de la Providencia.... Aquesta vida no es mes que un viatge Los decrets de la justicia divina no's escriteixen.... Creu, obeheix, no rahunis may y trevallat: aquets son tos debers.» Un ánima digne, un cor sensible, una rahó natural, no poden quedar satisfets ab semblant resposta.

Llavors va ab sos duptes é inquietut á á altre part. Arriba á casa del mes sabi del país, un abogad.—«Home sabi, li diu s'han repartit los bens de la comarca y no m'han dat res» L'home sabi 's riu de sa simplicitat, el conduheix á son despatx, ya en ell, d'acta en acta, de contracta, en contracta, de testament en testament li proba la legitimitat dels reparts de que's queixa «¡Com! ¿aquets son los títuls d'aquets senyors? crida indignat. Los meus son més sagrats, mes indiscutibles, mes universals; se renovan ab ma respiració, circulan ab ma sanch, están escrits sobre mos nervis, en mon cor; es la necessitat de ma existencia, y, sobre tot, de ma felicitat.»

El discurs este firmat Napoleone di Buonaparte.

El gran tirá corso tenía allavors vintidós anys.

CARLES TÉNIB.

Llampechs

No ploreu ninetas casadoras de ja fa anys, beyatas-peludas, *madres* y ratas sagristanes-cas; no ploreu per si'ls frares marxan, que no crech que marxin tots, no, alguns ne quedarán y triputs ¿eh?

Frà Joan Bou y frà Miquel de las Illas potser vindrán á consolarvos.

¿Qué no podria ser? Jo no'ls coneix ni sé qui són pro'ls vareig sentir anomenar á l'Unió Liberal.

¡Hi ha tants frares avuy pel mon!

Encare hi ha Portas, Botas y Torquemadas á la moderna, puig segons la premsa diaria en la presó de Farcelona passen atropellos escandalosos.

Segons se diu y firmat per cuarenta y un reclós, l'empleat Vicens Ramos atropellá éll y un altre al prés Simón Ricart lo dia 1.er de Maig.

Sinó porque'ls salvatjes prodrian agraviarse, aplicaria als miserables Ramos y compinxé tal calificatiu, pro no hi arriban de mil graus, ¡Miserables!

Diu que hi ha un altre casament escuat en perspectiva, puig la mare de la novia mística s'exclamaba dilluns á plassa contra'ls procuradors de tals casaments que si's descuida la maran.

Deya unas cosotas dels contrabandistas negres y de las seráficas colomas del Senyor.... ¡¡que buscast!... que sols als heretjots ens permeten creurer, pro no ho dihem á ningú.

Per massa escandalós.

L'ajuntament ha concedit la jornada de vuit horas als obrers y empleats que treballan per compte del municipi.

¿A Granollers? Mes lluny, mes lluny; á Vigo.

Per aixó que aquí potser algun lí vindria malament, encar que á algun altre... de canela,

Ab vuit horas d'obligació, setse per jeure.

A Pola (Italia) un jesuita va dar una conferencia que si la policia no s'hi posa l'escarmentan, puig va organisarse una gran manifestació que arribá fins al punt d'assaltar la sala de conferencias.

¡Quina llástima! ¡Tant bé que anaban nostres companys d'infern.

¡Oh la policia... y'ls jesuitas! A mil horas.

Tant mateix va ferho una mica massa fort l'obrer teixidor Joan Jorda, de matar al dirig-